

[Karl Olsen.]

delse på den offentlige anlægsvirksomhed, og vi kan følge ham heri. Herudover er der tilskudsordningerne, krigstidsforanstaltninger, som man ved først givne lejlighed bør afvikle. Hvis det varslede prisfald fortsætter, er tidspunktet kommet til for alvor at skride til handling i denne sag. Vi må med udsigten til stigende udgifter på både militære og civile budgetter i 1953 udnytte enhver mulighed til det yderste for at hidføre besparelser.

Det er jo regeringens hensigt at skaffe den nødvendige finanspolitiske forbedring gennem besparelser. Den vil kunne regne med vor fulde støtte og medvirken i denne politik. Vedrørende tilskudspolitikken udtalte den højtærede finansminister, at han havde taget hensyn til de foreliggende politiske muligheder ved i det væsentligste at foreslå tilskuddene uændret.

Således som de parlamentariske forhold nu engang er, må de foranstaltninger, som træffes, nødvendigvis blive et udtryk for, hvad der kan samle størst flertal i det høje ting. Det siger sig selv, at dette vilkår som regel må føre til, at det enkelte parti, som deltager i et sådant flertal, ikke kan få sine egne synspunkter opfyldt i den videste udstrækning.

Jeg vil ikke lægge skjul på, at der i den høje regerings forslag således er en enkelt tanke, som jeg har svært ved at få til at rime med den øvrige politik. Jeg anser tanken om atter i år at pålægge skibsfarten en særlig byrde for at være et — udfra mange synspunkter — tvivlsomt forslag. I en tid, da vi forhåbentlig afvikler særbyrder, er det svært at se motiveringer for, at netop dette erhverv stadig skal bære en særbeskatning. Det drejer sig jo oven i købet om en beskatning, der udelukkende rammer en produktion uden at berøre de i denne produktion interesserede personers forbrugsmuligheder.

Jeg ved naturligvis nok, at det ikke er regeringen, men oppositionen, som har pateriniteten til den dagsorden, der vil afpresse skibsfarten yderligere skatter. Men er oppositionen da ikke enig med os andre i, at kun ved en udvidelse af vor produktion har vi på længere sigt mulighed for at overvinde vore økonomiske vanskeligheder? Hvorfor da tvinge regeringen til at stille et forslag, som formentlig betyder, at produktionen af nye skibe formindskes med to, medens de midler, der skulle bruges til disse skibes bygning, anvendes til at opretholde et forbrug?

Når så mange skal forliges om en politik, kan det selvfølgelig ikke undgås, at der un-

dertiden går skår i logikken, men det er mit håb, at vi under de forestående forhandlinger i fællesskab kan finde en udvej her, som ikke gør vold på det produktivitetsformål, der er så vigtigt for Danmarks økonomi.

Denne regering har sat sig to mål for sin økonomiske politik: at klare betalingsbalancen og skabe en valutareserve og bekæmpelse af inflationen. Erkendende sine parlamentariske vilkår har den højtærede finansminister og regeringen med ham myndigt, men med stor smidighed, fastholdt sin klare linie. Arbejdet er ikke afsluttet, de forligsforhandlinger, vi nu går ind til, er et led i den førte politik. Regeringen og dens partier kender — jeg har sagt det gentagne gange — de givne parlamentariske vilkår: det er nødvendigt at *forlige* sig tilrette. Vi må — så vanskelige forholdene er — tilstræbe forlig på et så bredt grundlag som muligt.

Jeg kan på mit partis vegne tilsige den højtærede finansminister vor fulde tillid og støtte.

Bertel Dahlgaard: Da denne rigsdagssamling begyndte, blev det forkyndt, både af regeringen og navnlig af regeringens presse, som noget fortjnstfuldt, hvis man nu begrænsede lovgivningen det mest mulige. Dette kunne i og for sig lyde mærkeligt. Da de nuværende regeringspartier var i opposition, var der jo meget, de ønskede ændret. Det var handlingens morgenrøde, man så hen til, den dag moderat-konservatismen fik hånden på roret, og det kan være svært for glade moderat-konservative vælgere at holde humøret, når så megen kraft — det skal ikke være nogen vittighed — kun udløses i gustent overlæg. Men altså, proklamationen var i efteråret: kun liden lovgivning, og indtil denne dag er dette løfte virkelig holdt: ingen lov eller reform af afgørende betydning er indtil nu gennemført. Det er i sandhed ikke frugtbarhedens gudinde, der har ledet regeringens skridt. I 7½ måned har folketingsmændene gået herinde og ventet på skib, regeringsskibet med de lovgivningens råstoffer, der skulle bearbejdes til fremme af nyttig gerning ude i folket. Skibet kom ikke, og nu står vi 14 dage før rigsdagssamlingens slutning og skal på tvangsarbejde, fordi simpelthen omstændighederne tvinger regering og rigsdag til at løse uoprettelige opgaver.

Det er altså billedet af en dansk regerings tilrettelæggelse af lovgivningsarbejdet: 7½ måneds vegeteren og så 14 dages hastværk, hvor arbejdet skal gøres med behandlingen af så overordentlig samfundsvigtige problemer som en ny toldlov, en kornlov, gennem-